

TAIMITARHA-
MURHAT

VAINAJA

PUKEUTUU FRAKKIIN

CARIN
HJULSTRÖM

TAMMI

CARIN HJULSTRÖM:

Pikku murha vain (2020, suom. 2024)

Vain pisara verta (2021, suom. 2024)

Yksi ruumis liikaa (2022, suom. 2025)

Kun luminen on maa (2022, suom. 2025)

Kuolema käy kylässä (2023, suom. 2026)

Vainaja pukeutuu frakkiin (2024, suom. 2026)

CARIN
HJULSTRÖM

VAINAJA
PUKEUTUU
FRAKKIIN

Suomentanut Nina Mäki-Kihniä

TAMMI

HELSINKI

Sivun 523 *Ja mä han leva* -onnittelulaulun on suomentanut Palle.

Ensimmäinen painos

Ruotsinkielinen alkuteos *Offer i frack* ilmestyi Ruotsissa 2024.

© 2024 Carin Hjulström by Agreement with Enberg Agency

Suomenkielinen laitos © Nina Mäki-Kihniä ja Tammi 2026

Tammi on osa Werner Söderström Osakeyhtiötä,

Lönnrotinkatu 18 A, 00120 Helsinki.

ISBN 978-952-04-7356-3

Painettu EU:ssa

Tuoteturvallisuuteen liittyvät tiedustelut: tuotevastuu@tammi.fi

Prologi

Mies harppoi eteisen ja makuuhuoneen väliä, tempoi laatikoita auki yksi toisensa jälkeen ja etsi turhautuneena asusteita, joita hän oli aina säilyttänyt huolellisesti tietyssä paikassa. Nyt ne eivät olleet siellä. Ja oli kiire. Vaikka hän olikin pyytänyt naista järjestelemään heidän yhteisen kotinsa ja vaikka hän oli kiitollinen toisen ahkeruudesta sekä hyvästä, kauniista lopputuloksesta, olisi silti mukavaa löytää omat tavaransa omasta kodistaan.

”Mitä sinä etsit?” nainen kysyi avuliaasti.

Niin kaunis ja viisitoista vuotta häntä nuorempi. Ja yksin hänen, mitä oli vieläkin vaikea uskoa todeksi. Nainen oli vastannut ’tahdon’ ensin kosintaan ja myöhemmin avioliittoon, kun he olivat seisseet Låssan kirkon alttarilla krapulaisen papin edessä. Suudelmat tuntuivat edelleen aidoilta. Lämpimiltä ja pehmeiltä. Sydämellisiltä.

Hän oli yhä rakastunut, vaikka vaimo olikin piilottanut kalvosinnapit johonkin aivan mahdottomaan paikkaan.

”Pidän niitä tässä ylimmässä laatikossa”, hän sanoi laatikkoa penkoessaan.

”Kuulehan, rakas. Olen sanonut ainakin kolme kertaa, että pienemmät asusteet ovat nykyään lipaston pikkulaatikoissa”, nainen sanoi ja sipsutti kauniin antiikkihuonekalun luo ja avasi oikean laidan keskimmäisen laatikon. ”Näitkö etsit?” hän kysyi ja ojensi näytille kaksi kullattua kalvosinappia.

”Kiitos. Olet enkeli. Anteeksi, jos kuulostin ärtyneeltä. Ei ollut tarkoitus.”

”Tiedän. Et vain ole tottunut asumaan kenenkään kanssa, kuten en minäkään. Mutta senhän me tiesimme. Minusta tämä sujuu aika hyvin. Miltä sinusta tuntuu?”

Mies meni lähemmäs ja silitti naisen poskea.

”Loistavalta. En ole ikinä ollut yhtä onnellinen. Kyllähän sinä sen tiedät! Sinä ja minä omassa pikku linnassamme.”

Nainen nyökkäsi.

”Tämä on kuin unta. Rakastan tätä elämää. Ja tietenkin sinua.”

Mies vastasi rakastavansa naista myös ja antoi nauraen suukon. ”Palaan kotiin huomenissa joskus iltapäivällä. Aamiaista syödään luultavasti myöhään, toivon mukaan koko vanhan porukan kanssa. Lähden junalle vasta sitten.”

”Tulet kun tulet. Soita, jos haluat kyydin asemalta kotiin. Kenen luona yövyt?”

”Joku vanhoista kavereista tarjoaa yösijan. Se selviää myöhemmin.”

”Hauskaa iltaa. Ja hei, ethän sitten juo liikaa?” nainen sanoi tavoitellen katsekontaktia, jotta voisi olla varma, että mies otti hänen viestinsä tosissaan. Mies antoi katseensa kiertää eikä katsonut silmiin, kuten ei yleensääkään, jos alkoholi tuli puheeksi.

Joku toittotti auton torvea pihalla.

”En, en. Älä jankuta”, mies sanoi vältellen naisen katsetta. ”Oho, hän tuli jo.”

Mies tarttui isoon metalliseen kenkälusikkaan, sujautti vastikään plankatut kävelykengät jalkaan ja nosti katseensa aivan kuin olisi vasta nyt muistanut jotain.

”Pärjääthän? Vaikka pelkää niin kovin pimeää.”

”Kaikki on hyvin. Jätän valot päälle. Ja ainahan voin juosta karkuun, jos sisään tulee varas. Harva voittaa minua kahdeksallsadalla metrillä, ja silloin olen jo naapurissa.”

Mies nauroi.

”Totta. Vaimoni, sisukas keskimatkan mestari.”

Nainen hymyili.

”Entinen mestari.”

Taas kuului tööttäys.

”Täytyy mennä. Olet rakas. Nähdään huomenna”, mies sanoi.

”Minäkin rakastan sinua!”

Mies antoi vielä toisen suikon, ennen kuin laskosti pukupussin käsivarrelleen ja riensi pihalle, missä häntä odotti samoihin juhliin tuleva ystävä.

Nainen seisahtui leveille kiviportaille katselemaan, kunnes auto kääntyi pois idyllisen herraskartanon tyylikkäästi maisemoidulta pihatieltä.

Aurinko lämmitti hänen kasvojaan, tuuli tuntui leppeältä, tammien latvukset kahisivat vaimeasti ja mustarastas luritteli melodista lauluaan. Oli kesä, hän oli onnellinen ja kaikki oli hyvin. Eikö ollutkin?

1. luku

Kesäkuun ilta oli suvea suloisimmillaan. Sitä parasta aikaa, kun kaikki on vielä uutta, heleää ja herkkää. Seljapensaiden ja syreenien mietoon, makeaan tuoksuun sekoittui palsamipoppelin lumoava makeus, ja ojanpielet ja pientareet olivat kukkeanaan neidonkieltä, päivänkakkaraa ja unikkoo.

Säbyholmin viherpeukaloiden taimitarhalla leijaili myös hiili-grillin tuoksu. Siri Ehrensward ja hänen veljenpoikansa Anton olivat järjestäneet asiakkailleen koko perheen vierailupäivän, ja tarjolla oli sopuhintaan kukkia ja yrttejä sekä lapsille ilmaisia hodareita. Anton ei ollut kaksinen grillimestari vaan unohti välillä vastuunsa ja käräytti makkarat mustiksi, mutta sinnikkään nuoren miehen tsemppilauseena oli, että jokainen makkara oli uusi tilaisuus. Puolittain palaneet satsit päätyisivät ennemmin tai myöhemmin hänen omaan vatsaansa. Grillin paikka oli asuinrakennuksen kuistilla, mutta täksi päiväksi hän oli siirtänyt sen kasvihuoneen sisäänkäynnin edustalle. Tarkoituksena oli houkutella nälkäiset lapset vanhempineen herkuttelemaan grillin antimilla, syömään porkkanakakkua mehun ja kahvin kera sekä ostamaan pelargoneja, rosmariinia, siemeniä ja multaa.

”Kello on varttia yli sulkemisajan. Mitä sanot, eiköhän lopetella?” Siri sanoi.

”Jep. Makkaroitakin on enää yksi. Otahan tästä”, Anton sanoi ja alkoi koota hodaria.

”Ei kiitos. Se on sinun”, Siri hymyili.

Anton tunsu, kuinka maha väännyi solmuun. Hän ei uskaltanut edes laskea, montako makkaraa oli syönyt.

”Ei pysty. Menköön kissalle. Se on norkoillut tässä koko päivän”, hän sanoi ja laski makkaran vädille.

Nokinenäksi nimetty kissa oli muuttanut heille edelliskesänä Sirin havaitseman ison ongelman jälkeen: hiiret pääsivät yöllä kasvihuoneen kylmätiskiinkin nakertamaan keksejä, vaikka niitä oli yritetty suojata muovilla. Se ei ollut vain noloa ja epähygieenistä vaan teetti lisätöitä aamuin illoin, koska tarjottavat täytyi kerätä yöksi pois ja panna uudestaan esille seuraavana aamuna. Tai sitten piti leipoa uutta. Ongelma oli kutakuinkin poistunut päiväjäristyksestä, kun Thorestan linnan Björn oli tuonut heille mustan kissanpennun. Pentu oli löytynyt linnan vanhasta ulkohuussista. Nokinenällä oli pohjaton ruokahalu, ja Siri ja Anton päivittelivät yhtenään, miten tolkkottomasti se söi. Syynä eivät olleet sisäloiset, sen he olivat varmistaneet, vaan kissalla nyt vain oli jatkuvasti nälkä. Molemmat olivat vannoneet kautta kiven ja kannon, ettei Nokinenä nukkuisi sängyssä, mutta päätös oli pitänyt vaivaisen viikon. Nykyään kinasteltiinkin siitä, kumpi saa lämpimän, pehmeän kissan kehräämään yöksi viereensä.

”Päivä taisi olla onnistunut?” Siri hymyili Antonille. ”Saimme hyvät tulot. Kesän toistaiseksi parhaan päiväkkasan.”

”Sanotaan se suoraan: jymymenestys!” Anton sanoi. ”Saammeko me työläiset bonuksen, kun kerran kaikki sujui kuin tanssi?”

”Bonuksen? Siis rahaa?”

”Niin!” Anton sanoi.

”Jos saisit, mitä tekisit lisätuloilla?”

”En tiedä. Voisin vaikka vihdoin ottaa tatskan.”

Siri voihkaisi.

”Tatuoinnin? Oletko neljäntoista? Tästähän on puhuttu. Miksi? Eikö se ole vanhanaikaista?”

”Siistiä se on. Tosi coolia.”

Siri pudisteli huokaisten päätään.

"En käsitä, mikä tatuoinneissa on siistiä. Nehän näyttävätkin niin suttuisilta."

"Eikä! Joissakin asioissa olet kyllä pudonnut kelkasta! Ajattele: hieno musta kissa, joka irvistää."

"Nokinenän tapainen?"

"Jep! Kynnet esillä. Eikö olisi upea?"

Siri nauroi.

"Ei oikeastaan. Ja kun vanhenet, siitä tulee ryppyinen."

"Äsh! Olet joskus aika seniori. Sovitaan, ettei olla aina samaa mieltä kaikesta", Anton totesi ja pakkasi ylimääräisiksi jääneet sämpylät muovipussiin. "Menetkö illaksi Ollelle?"

Siri pudisti päätään.

"En. Hän on Rufuksen kanssa koirakoulussa. Mutta hän kutsui meidät molemmat huomenna päivälliselle. Ja tietenkin myös Cecilian! Grillataan jotain."

"Nami!"

"Minä menen jo sisälle. Anna tuhkan jäähtyä kunnolla, ennen kuin kippaat sen kompostiin, muuten se voi syttyä, ja maasto on nyt rutikuivaa."

"Seisköön tässä huomiseen asti", Anton sanoi, nosti ritilän pihdeillä ja alkoi jynssätä karstaa ja ruoantähteitä teräsharjalla.

Siri palasi kasvihuoneeseen siivoamaan paikkoja sulkemiskuntoon. Yhtäkkiä hän kirkaisi kimeästi, ja Anton säntäsi hätiin.

"Mitä nyt? Miksi sinä kiljut?"

"Tuolla! Katso!" Siri sanoi inhoten.

Tiskillä istui perin ylpeä Nokinenä edessään tuore saalis. Kissa lipoi huuliaan ja katseli maireana Siriä ja Antonia kuin kiitosta odottaen.

"Mikä sillä on? Onko se tosiaan hiiri? Ihan saakelin iso!" Anton ihmetteli ja otti epäröiden askeleen lähemmäs kissan saalista, joka kouristeli kuolonkamppailussaan.

Siri käveli hitaasti tiskille ja katseli eläintä nenäänsä nyrpistellen.

"Korvat ovat kovin pienet. Ja hännänpää on karvainen... Onkohan se myyrä?"

"Hitto vieköön! Myyräkuumeesta on varoiteltu paljon, siitä voi tulla tosi sairaaksi. Korkea kuume, ihottumaa ja munuaisvika. Mitä tehdään?" Anton parahti dramaattisesti.

"Ihan rauhassa nyt. Otetaan selvää", Siri sanoi.

Muutaman minuutin kuluttua he olivat saaneet selville, että myyräkuumetta esiintyi eniten Dalälvenin pohjoispuolella, mutta varmuuden vuoksi he noudattivat tarkasti terveysviranomaisen ohjeita: he siirsivät myyrän suojakäsineet kädessä, suihkuttivat puhdistusainetta ja kuivasivat paikat kostealla kertakäyttölinalla sen sijaan, että olisivat lakaisseet tai imuroineet. Myyrä, kuollut kuin kivi, pantiin kahteen muovipussiin pakattuna roskikseen, ei kompostiin.

"Onneksi tämä ei tapahtunut perhepäivän aikana", Anton totesi riisuessaan muovihanskat.

Siri nyökkäsi.

"Totta. Minulle muuten sopii, jos Nokinenä nukkuu sinun sängyssäsi tänä yönä", hän sanoi haudanvakavana.

Anton kohtasi Sirin katseen yhtä vakavana.

"Kiitos, mutta kissa oli minulla eilen. Nyt on sinun vuorosi", Anton sanoi aivan yhtä totisena.

Sitten Siriltä karkasi nauru.

"Älähän. Pikkuneiti saa luvan nukkua sohvalla!"

"Nyt keksin! Otan tatskan, jossa kissalla on suussaan pullea myyrä. Eikö se olisi upea?"

Siri pudisti hilpeänä päätään.

"Ei, Anton, ei todellakaan olisi. Joutuisit käyttämään pitkähihaista paitaa koko loppuikäsi."

"Vitsi, vitsi..."

"No niin! Mennäänpä sisään tekemään iltatoimet."

2. luku

Poikkeuksellisen lämpimän yön jälkeen aurinko nousi luotettavasti idästä alavien niittyjen ylle. Bron sorastetulla juna-parkkialueella – missä paikallispoliisin toimisto sijaitsi melko modernissa parakissa – ilma lähes seiso. Vaikka sisäänkäynnin ovi oli pönkitetty auki ja minikeittiön ikkuna oli selkosen selälään, ristiveto ei tuntunut kopperossa, missä Olle yritti tehdä töitä. Viime viikkoina sää oli ollut poikkeuksellisen aurinkoinen, lämpöasteitakin oli yli kaksikymmentäviisi. Useimmat tietenkin iloitsivat, kun koulunpäättäjäisille ja ylioppilasjuhlille oli osunut kaunis päivä, mutta edellisistä sateista oli jo aikaa ja huoli siitä syveni. Pellot ja kasvimaat kaipasivat rankkasadetta. Maa oli niin rutikuivaa, että edellisvuoden keltainen ruoho rasahteli askelten alla. Jos tuuli nousisi, grillistä tai nuotiosta karanneella kipinäillä voisi olla tuhoisat seuraukset.

Olle kahlasi laiminlyödyn sähköpostilaatikkonsa järjestelmällisesti läpi, mikä oli aina jossain määrin tyydyttävää, mutta kuumuudessa oli vaikea keskittyä. Hiki valui otsalle, selkään, käsivarsille. Pitkä lounaskävely Rufuksen kanssa vesistön rantaan Bro Hofin kuuluisan linnan ja golfkentän liepeille oli tervetullut keskeytys. Paluumatkalla Mälarenilta nousi iltapäivälle tyypillinen kevyt tuulahdus, joka toi mukanaan järven, seljankukkien ja pölisevien sorateiden tuoksua. Ollen kollega Rita oli tänään töissä Jakobsbergissä, ja aina kun Olle oli yksin toimistolla, aika

tuntui matelevan. Ovelta kuuluva koputus olikin sen tähden helpotus.

”Niin? Sisään vain”, hän sanoi ja nousi jo puoliksi tuolistaan.

Pitkä, laiha kolmekymppinen nainen astui parakkiin. Hänellä oli kauniit piirteet, siro pystynä ja puolipitkät vaaleat hiukset rennosti nutturalla. Asu oli sporttinen: farkut, lyhythihainen valkoinen toppi ja jalassa lenkkikossut. Hänen kasvoiltaan loisti huoli.

”Hei, minun nimeni on Kajsa Malmberg. Haluaisin tehdä etsintäkuulutuksen tai miksi sitä nyt sanotaankaan. Minun mieheni Perry Malmberg... En tiedä, missä hän on.”

Olle nyökkäsi ja veti vierailijatuolin pöydän ääreen.

”Istuhan. Haluatko kupillisen kahvia?”

Kajsa pudisti päätään.

”Ei kiitos. En pysty syömään enkä juomaan.”

”Okei”, Olle sanoi ja täytti silti vesilasin, jonka hän pani naisen eteen ennen kuin istui itse pöydän toiselle puolelle. ”Miehesi on siis kadonnut? Kuinka kauan hän on ollut poissa?”

Kajsa rapsutti pöytälevyä kynsillään eikä selvästikään huomannut, että siitä lähti kamalan riipivä ääni.

”Hän lähti lauantaina juhliin Uppsalaan. Tarkoituksena oli yöpyä jonkun lapsuudenkaverin luona.”

”Hän on siis kotoisin Uppsalasta?” Olle tarkisti muistiinpanoja tehdessään.

”On kyllä. Hänen piti tulla kotiin eilen iltapäivällä, mutta ei hän tullut. Olen soittanut hänelle sata kertaa. Ei vastausta.”

”Oletko ottanut yhteyttä niihin lapsuudenystäviin?”

”Minulla on vain yhden puhelinnumero. Hän oli ystävällinen ja soitti muille. Perry ei ollut mennyt kenenkään luo yöksi, vaikka niin hän sanoi tekevänsä.”

Tilanne alkoi kuulostaa Ollen mielestä hetki hetkeltä vakavammalta. Hän nosti katseensa muistilehtiöstä ja huomasi Kajsa Malmbergin leuan väpättävän.

”Mikä miehesi henkilötunnus on?”

”Hän on syntynyt kesäkuun ensimmäisenä päivänä vuonna 1976. Vietimme siis hänen syntymäpäiväänsä ihan äskettäin. Hän on neljänkymmenen kahdeksan.”

Olle kirjasi tiedot muistiinpanoihin ja teki tietokoneella pikahaun.

”Aivan, tässä hän onkin, Perry Leonard Malmberg. Oletko sinä Kajsa Erika Malmberg, omaa sukua Nielsen? Olet näköjään aika paljon nuorempi. Ja teistä tuli aviopari vasta tänä keväänä?”

Kajsa nyökkäsi huulet viivana.

”Menimme naimisiin Låssan kirkossa Säbyholmissa huhtikuun kuudentena.”

”Kaunis kirkko. Sanoiko miehesi mitään muuta kotiinpaluuaikeistaan?”

”Hänen piti tulla junalla Uppsalasta eilen iltapäivällä ja soittaa minulle sitten, kun voisin hakea hänet autolla jostain. Ehkä Rotebrosta.”

”Miten hän meni juhliin?” Olle kysyi.

”Hän sai kyydin Kungsängenissä asuvalta ystävältään, mutta kuskin matka jatkui sieltä pohjoiseen, joten Perryllä ei ollut paluukyytiä.”

Olle raapusti vielä pari merkintää ennen kuin silmäili muistiinpanojaan.

”Ymmärrän huolesi, mutta miehesi on ollut kadoksissa alle kaksikymmentäneljä tuntia. Normaalisti toimenpiteisiin ryhdytään vasta, kun on kulunut yli vuorokausi. Useimmissa tapauksissa kadonnut henkilö pysyy poissa omasta tahdostaan ja yleensä ilmestyy takaisin aikanaan.”

”Aivan, mutta miksei hän vastaa puhelimeen? Hän ei ikinä tekisi minulle niin.”

”Olisiko hän hukannut puhelimensa? Äkkiseltään voisi kuvitella, että jos on kotoisin Uppsalasta, siellä on paljon tuttuja. Hänhän on saattanut törmätä johonkin vanhaan ystävään tai ystävättäreen ja mennä tämän luo.”

Kajsa reagoi varsin voimakkaasti mainintaan *ystävättärestä*, mutta hillitsi itsensä nopeasti.

”Totta kai. Mutten silti usko, että kyse on siitä.”

”Niin, kummallistahan se on. Odotetaan silti vielä tämä päivä, ennen kuin aloitetaan aktiivinen etsintä. Voihan olla, että hän istuu jo kotona odottamassa, kun menet kotiin. Ollaan yhteydessä. Ja ottaisin mielelläni muistiin sen Uppsalan lapsuuden-ystävän puhelinnumeron.”

Kajsa muikisti suutaan siihen tapaan, että oli selvästi pettynyt, mutta alkoi etsiä yhteystietoa puhelimestaan.

Olle työnsi muistilehtiön pöydän yli, ja Kajsa kirjoitti siihen nimen ja puhelinnumeron.

”Milloin te alatte etsiä? Siis ellei hän tule tänään?”

”Illalla tai aamulla. Ai niin, mikä miehesi on ammatiltaan?”

”Hän on sijoitusosalalla. Hän itse sanoo myyvänsä strukturoituja sijoitustuotteita.”

”Strukturoituja sijoitustuotteita? Mitä se tarkoittaa?”

”Käsittääkseni jonkinlaisia rahastoja tai osakkeita. En tiedä tarkalleen. Mutta siinä ei ole mitään hämäräperäistä. Kaikki on finanssivalvonnan hyväksymää, kuten hän usein sanoo. Tätä ennen hän toimi kiinteistönvälittäjänä. Hän vaihtoi työpaikkaa pari vuotta sitten.”

”Ahaa. Missä te asutte?”

”Kvistabergin kartanossa, observatorioiden vieressä.”

”Ohhoh. Se onkin suuri, kaunis rakennus.”

”Tiedän. Sanommekin aina, että asumme pienessä linnassa.”

Olle nyökkäsi.

”Kuuluuko perheeseen muita kuin te kaksi?”

”Ei... tai no, Perryllä on entisestä parisuhteesta poika, aikuinen jo, täytti talvella kaksikymmentäkolme.”

”Eli hän ei asu Kvistabergissä?”

”Ei”, Kajsa sanoi.

Olle painoi kynän alahuultaan vasten ja mietti.

”Mitkä vaatteet Perryllä oli kotoa lähtiessä lauantai-iltana?”

”Mustat housut ja valkoinen paita. Muut vaatteet olivat pukupussissa.”

”Selvä, meillä on nyt suunnitelma. Ilmoita, jos hän antaa kuulua itsestään. Muussa tapauksessa me kaksi puhumme tästä uudemman kerran myöhemmin.”

Kajsa Malmberg huokaisi ahdistuneena.

”Kiitos tästä.”

Olle teki käynnistä muistiinpanot ja pakotti itsensä vastamaan vielä muutamiin sähköposteihin, ennen kuin sulki tietokoneen ja lukitsi asemaparakin.

Seuraavaksi hän lähtisi ostamaan grillitarpeita, jotta voisi valmistaa illallista Sirille, Antonille ja Cecilialle. Vartaisiin tulisi porsaanseläkettä, maustemakkaroita, paprikaa, maissintähkiä ja tuoreita herkkusieniä. Ennen ruoanlaittoa hän toivoi vielä ehtivänsä pikaiselle juoksulenkillle metsään Rufuksen kanssa.

Olle oli ehdottanut, että he grillaisivat hänen kotonaan. Ensimmäkin hänen hiljattain valmistunut terassinsa oli huomattavasti suurempi kuin Sirin ja Antonin kuisti, ja se sijaitsi otollisemmin ilta-auringon suuntaan. Lisäksi, vaikka asia olikin vähän arka, Ollea hirvitti grillata Sirin ja Antonin luona. Heidän grillinsä oli huterata rotisko. Siri arasteli tulta ja pysytteli loitolla, minkä takia Anton toimi grillimestarina, ja nuorukainen oli käänteissään oikea hutilus. Useammin kuin kerran Olle oli istunut sydänkurkussa ja kiikuttanut vähin äänin ylimääräisen vesisangon käden ulottuville vahingon varalta. Tästä ei tietenkään puhuttu ääneen. Sen sijaan hän oli vain todennut, että Sirille ja Antonille tekisi hyvää päästä välillä pois kotoa. Olihan sentään aika erikoista asua ja työskennellä samassa paikassa. Niin tai näin, Siri oli ilahtunut kutsusta ja suostunut selvästikin kiittolisena siitä, ettei tarvinnut laittaa illallista. Ollen ja Sirin rakkaussuhde oli tällä hetkellä vakaa mutta silti yhä sellaisessa kutkuttavassa vaiheessa, kun ollaan yhdessä mutta asutaan erillään. Yökyläilyjä järjestettiin tietenkin toisinaan, lähinnä viikonloppuisin ja aina

Ollen luona. Yhdessäolo oli jännittävää, hauskaa ja mukavaa, mutta kumpikaan ei tohtinut kysyä, olisiko aika ottaa seuraava askel ja muuttaa yhteen.

3. luku

Siri ja Anton olivat juuri lopettaneet kastelun kasvihuoneissa. Helteiden takia työ täytyi tehdä aamuin illoin. Kasveista haihtuva kosteus ja ilmaan kertyvä lämpö loivat trooppiset olosuhteet. Siri pyyhkäisi kämmenselällä otsastaan hikipisaroita.

”Jos sää jatkuu näin kuivana, saatamme saada kastelukiellon”, hän murehti.

Anton nykäisi t-paitaa irti ihostaan ja leyhytteli kangasta niin, että Sirikin näkisi sen olevan läpimärkä.

”Ihan kuin saunassa. Olen kuin märkä rätti. Vai kastelukiello? Kuka sen voi määrätä?”

”Kunta. Heidän vastuullaan on varmistaa, että vettä riittää.”

”Rukoillaan siis sadetta sään jumalilta. Tai ehkäpä polkaisen pystyyn vanhan kunnon sadetanssin.”

Siri hymyili Antonille sydämellisesti. Rakas veljenpoika oli lähes kolmikymppinen mutta silti kosketuksissa sisäisen lapsensa kanssa.

”Onneksi täällä tuli nyt valmista. Keittokin on vielä tekemättä. Sikäli kuin kukaan haluaa keittoa lounaaksi, kun on näin lämmin... Olisi pitänyt ostaa gazpachon ainekset.”

”Eikä, peruna-purjokeitto on mainiota. Menen jo edeltä sisälle kuorimaan perunoita.”

”Hyvä. Minä viimeistelen täällä. Muista vaihtaa esiliina.”

Anton pyöräytti silmiään ja irvisti.

”Haloo, mitä oikein kuvittelet? Tässähän on yhdessä pidetty taimitarhaa pystyssä pian viisi vuotta. Vai mitä?”

”Totta kai. Anteeksi, en osaa olla neuvomatta. Yritän parantaa tapani”, Siri hymyili.

Aurinko painui jo länteen, kun he hetkeä myöhemmin seisoi-
vat keittiön pöydän ääressä pilkkomassa perunoita ja sipulia. He
eivät olleet vieläkaan ratkaisseet, tehtäisiinkö rapistuneessa pää-
rakennuksessa keittiöremontti ja jos tehtäisiin, millainen. Suurta
pääöstä kysytellessään he olivat investoineet induktiolevyyn.
Sen ansiosta ei tarvinnut keitellä keittoja vanhan sähkölieden
hitailta rautalevyillä. Anton oli käynnistänyt liesituulettimen,
jotta säästyisi sipulinkäryltä purjon hikoillessa paistinpannulla.
Tuuletin oli vanhaa mallia ja niin äänekäs, ettei keskustelu ollut
mahdollista. Hän paistoi keltasipulit ja valkosipulit erissä, Siri
puolestaan annosteli kasvisfondin, kerman, tuoreen timjamin
ja ruohosipulin. Yhtäkkiä liesituuletin alkoi rämistä, äänekäs
humina sammui ja ritalästä kiemurteli huoneeseen hento savu-
kiehkura.

Anton voihkaisi.

”En jaksa! Pian koko keittiö leviää kokonaan. Kaikki on niin
hiton vanhaa”, hän ärisi.

Siri paineli nappeja mutta tuloksetta. Tuuletin oli aivan
hengetön.

”Kunhan kasvihuoneen kylmätiskit eivät vain kuukahda,
niin ollaan tyytyväisiä. Tänne tarvitaan nyt ristiveto”, Siri sanoi
ja päästi huoneeseen leutoa ilmaa keittiön toisesta ikkunasta.
Kuullotetun valkosipulin aromiin sekoittui tuoksuköynnös-
kuusaman ja jasmikkeen tuoksu. Siri meni avaamaan ikkunan
olohuoneestakin. Ulkona oli niin tyyntä, ettei läpivetoa syn-
tynyt, mutta ilma pääsi sentään virtaamaan vapaasti talossa.
Keitto poreili aikansa miedolla lämmöllä, ennen kuin se
maustettiin ja maku tarkistettiin. Soppa oli muhevaa ja mau-
kasta. Kunhan se olisi seissyt yön yli, maut paranisivat vielä
entisestään.

Jonkin ajan kuluttua Sirin oli suljettava ikkunat, koska hän ryhtyi leipomaan maalaisleipää, jota tarjottaisiin huomenna keiton kera. Hän oli oppinut jo pikkutyttönä äidiltään Henriettalta, joka oli ollut emäntänä niin Wenngarnin kuin Thorestankin linnassa, ettei hiivalla nostatettua leipää saanut altistaa vähäisellekään vedolle.

Reilun tunnin kuluttua vaatimaton mutta viihtyisä kotitalo täyttyi vastaleivotun leivän viettelevällä tuoksulla. Siri latoi valmiit leivät ritilöille, levitti niiden päälle keittiöpyyhkeen ja sulki uunin.

”Saako maistiaisia? Edes yhden viipaleen?” Anton pyysi.

Siri nauroi.

”Tiedät, että se kuuluu työsuhde-etuuksiin. Mutta älä syö liikaa. Kohta lähdetään illalliselle.”

”Jep, mutta grillitouhuissa kestää aina. Pieni alkupala voisi olla paikallaan”, Anton sanoi ja otti jääkaapista levitettä ja kartanojuustoa. ”Kai sinullekin maistuu?” hän kysyi hymyillen ja vastausta odottamatta toi pöytään kaksi isoa teekuppia ja piparminttuteepussit.

Siri nyökkäsi ja leikkasi pari viipaletta. Voinokareet sulivat lämpimälle leivälle. Heti kun teevesi oli kiehahtanut, Anton täytti kupit.

Voileipä kädessä kumpikin istui keittiön pöydän ääreen.

”Niin mielettömän hyvää!” Anton voihkaisi nautinnollisesti.

”Leipä tosiaan onnistui tänäänkin”, Siri mumisi ja nuolaisi voinokareen suupielestään.

”Mitä huomenna on ohjelmassa kaiken normaalin lisäksi?” Anton kysyi ennen kuin hymyili mielin kielin: ”Vielä yksi viipale?”

Siri nyökkäsi.

”Sillä ehdolla, että kannat soppakattilan ja irtolieden kasvihuoneelle, jotta kaikki on valmista huomista varten”, hän sanoi ja viittasi sitten leipien suuntaan.

”Joo joo”, Anton sanoi ja levitti voita vielä yhdelle leipäpalalle, jonka hän ahmaisi heti.

TAIMITARHAN KESÄ SAA TUMMIA SÄVYJÄ.

Säbyholmin viherpeukalot Siri ja Anton valmistautuvat sesonkiin, kun taimitarhaa kohtaa traaginen onnettomuus. Ikäviä yllätyksiä paljastuu muuallakin kylässä, sillä paikallispoliisi Olle Magnusson saa tutkittavakseen omituisen tapauksen. Mälarenjärvestä on löytynyt frakkiin ja kunniamerkkeihin puettu vainaja, ja pian poliisi saa uhkaavan kirjeen – murhaajaltako? Sirin ja Antonin perhepiirissäkin kuohuu: Antonin isä, joka katosi nuorena Tansaniassa, on vuosikymmenien jälkeen tulossa kotiin.

”Hyvin kirjoitettu ja nopeatempoinen hyvän mielen dekkari, jossa on kiinnostavia hahmoja ja upea miljöö. Taattua laatua.”

BTJ

”Erittäin viihdyttävää, täydellistä kesälukemista.”

KAPPAKKT

www.tammi.fi

84.2

ISBN 978-952-04-7356-3